BESCHIKKING VAN HET GERECHT (Tweede kamer)
24 juli 1997

Zaak T-573/93 (129)

M. F. Caballero Montoya
tegen
Commissie van de Europese Gemeenschappen

„Arresten – Interpretatie"

Volledige Spaanse tekst . . . . . II - 761

Betreft: Verzoek om interpretatie van het arrest van het Gerecht van 19 juni 1996, Caballero Montoya/Commissie (T-573/93, JurAmbt. blz. II-909).

Beslissing: Afwijzing.

Resumé van de beschikking

Bij arrest van 19 juni 1996, Caballero Montoya/Commissie (T-573/93, JurAmbt. blz. II-909) verklaart het Gerecht het besluit van de Commissie van 12 februari 1993 nietig, voor zover bij dat besluit weliswaar wordt erkend dat verzoeker, ambtenaar van die instelling, voor de periode van 1 december 1992 tot 30 november 1993 voor

zijn ene zoon recht heeft op de toelage voor een met een ten laste komend kind gelijkgesteld persoon, maar hem die toelage voor zijn andere zoon wordt geweigerd.

Het Gerecht verklaart het besluit nietig op grond dat de weigering van de Commissie, die is gebaseerd op het feit dat verzoekers twee zonen met hem „samenwonen", berust op een verkeerde rechtsopvatting bij de uitlegging van artikel 6 van de Algemene uitvoeringsbepalingen op het gebied van personen die met een ten laste komend kind worden gelijkgesteld (zie r.o. 56-67 van het arrest), die op 28 september 1989 door de Commissie zijn vastgesteld en op 1 oktober 1989 in werking zijn getreden.

Het Gerecht is derhalve van oordeel, dat de Commissie een nieuw besluit moet vaststellen dat naar behoren is gemotiveerd ter zake van de vraag, of verzoeker voor zijn twee zonen dan wel voor een van hen recht heeft op gelijkstelling met een ten laste komend kind (r.o. 67 van het arrest).

Bij brief van 11 juli 1996 vraagt verzoeker de Commissie, de nodige maatregelen te nemen „om met toepassing van [rechtsoverweging] 67 van het [arrest] van het Gerecht een nieuw, rechtens preciezer besluit te nemen overeenkomstig het dictum van het arrest, dat wordt vermeld in het dossier dat verzoeker in december 1992 heeft ingediend en waarbij hij voor [zijn] twee zonen, Manuel Javier en Jaime José, om de uitkering voor een met een ten laste komend kind gelijkgesteld persoon had verzocht". Hij verzoekt de Commissie ook, „dat recht automatisch te herzien (...) voor de latere jaren 1993, 1994 en 1995".

Bij brief van 10 september 1996 deelt het directoraat-generaal Personeelszaken en algemeen beheer (DG IX) verzoeker het besluit mee waarbij hem voor de periode van 1 december 1992 tot 30 november 1993 twee uitkeringen voor zijn zonen Manuel Javier en Jaime José worden toegekend. Zijn verzoek betreffende de jaren 1993, 1994 en 1995 wordt afgewezen op de navolgende grond: „Aangezien bovengenoemd arrest geen gevolgen heeft voor de toekenning van een tweede uitkering voor de latere perioden, blijven de besluiten die u officieel ter kennis zijn gebracht, van toepassing."

Van oordeel dat bovengenoemd besluit van de Commissie van 10 september 1996 niet naar behoren met redenen is omkleed, vraagt verzoeker de instelling bij brief van 17 september 1996 om herziening van dat besluit, om „eindeloos geprocedeer" te voorkomen.

Bij brief van 15 oktober 1996 weigert DG IX dat verzoek in te willigen, op grond dat het arrest van het Gerecht enkel betrekking heeft op de wettigheid van het besluit waarbij een uitkering voor zijn tweede zoon is geweigerd, en derhalve „de latere besluiten houdende toekenning van die uitkering [aan verzoeker]" niet in het geding kan brengen.

Bij een op 4 december 1996 ter griffie van het Gerecht ingeschreven verzoekschrift dient verzoeker krachtens artikel 129 van het Reglement voor de procesvoering het onderhavige verzoek tot interpretatie in.

Beoordeling door het Gerecht

Wil een verzoek tot interpretatie van een arrest ontvankelijk zijn, dan moet het betrekking hebben op het dictum van het te interpreteren arrest, in samenhang met de belangrijkste overwegingen, en strekken tot het ophelderen van eventuele duisterheden of onduidelijkheden in de betekenis en de strekking van het arrest zelf voor juist dat geval dat bij het arrest werd berecht. Een dergelijk verzoek is niet-ontvankelijk wanneer het betrekking heeft op punten die in het te interpreteren arrest niet zijn beslist, of wanneer het bedoeld is om van de rechter die het arrest gewezen heeft, een advies te krijgen over de toepassing, de uitvoering of de gevolgen ervan (r.o. 27).

Referentie: Hof 28 juni 1955, Assider/Hoge Autoriteit, 5/55, Jurispr. blz. 285; Hof 7 april 1965, Hoge Autoriteit/Collotti en Hof van Justitie, 70/63 bis, Jurispr. blz. 346; Hof 29 september 1983, Rekenkamer/Williams, 9/81 – Interpretatie, Jurispr. blz. 2859; Hof 29 september 1983, Alvarez/Parlement, 206/81 bis, Jurispr. blz. 2865; Hof 11 december 1986, Suss/Commissie, 25/86, Jurispr. blz. 3929; Hof 20 april 1988, Maindiaux e.a./ESC e.a., 146/85 en 431/85 – Interpretatie, Jurispr. blz. 2003; Gerecht 14 juli 1993, Raiola-Denti e.a./Raad, T-22/91 INT, Jurispr. blz. II-817; Gerecht 5 oktober 1995, Plug/Commissie, T-165/89 (129), niet gepubliceerd in de Jurisprudentie

Aangezien er geen duisterheden of onduidelijkheden in de betekenis en de strekking van het te interpreteren arrest zijn en aangezien het verzoek tot interpretatie ertoe strekt van het Gerecht een advies te verkrijgen over de uitvoering en de gevolgen van het arrest, voldoet het verzoek tot interpretatie niet aan de voorwaarden voor ontvankelijkheid in de zin van bovengenoemde rechtspraak (r.o. 34).

Dictum:

Het verzoek tot interpretatie wordt niet-ontvankelijk verklaard.